

Kāpēc man ir vērtīgas Olimpiskās vērtības?

Mūsdienās aizvien vairāk jauniešu nodarbojas ar kādu sev patīkamu sporta veidu, kas viņus aizrauj un tādā veidā viņi tiecas sasniegt savu mērķi, viņi visi vēlas savā dzīvē kaut ko sasniegt. Tas nav viegli, tam visam ir vajadzīgs laiks, motivācija, spēks, atbalsts un neatlaidība, kura palīdzēs cīnīties līdz galam un kura neļauj padoties pie pirmajām grūtībām. Pēc savas pieredzes, spēlējot florbolu, varu teikt to, ka tas nav viegli gan fiziski, gan emocionāli.

Viss jāsāk ar pašiem pamatiem, jāatrod īstā sirdslieta, īstais sporta veids, kas piesaista un palīdz saprast, vai tiešām tas ir tas, ko tu vēlies darīt. Sports liek vairāk iepazīt cilvēkam pašam sevi – vai būs komandas cilvēks, kurš prātīs motivēt citus, mācēs sadarboties, vai tieši otrādi, būs vienpatis, kas nodarbojas ar kādu individuālo disciplīnu. Sports man ir palīdzējis sevi iepazīt no jauna un pat palīdzējis mainīt attieksmi pret dzīvi. Nodarbojoties ar kādu sporta veidu, ikvienam jāsamierinās ar zaudējumiem, jo bez zaudējumiem nav uzvaras. Zaudējumi norūda, tie māca cīnīties no jauna un līdz galam, lai tiektos pēc uzvaras, sasniegtu mērķi, kuru pats sev izvirzīji.

Katram sportistam, arī man ikdienā un sporta gaitās ir nepieciešams atbalsts, cilvēki, kas vienmēr būs blakus un atbalstīs it visā, pat vissliktākajos lēmumos, tāpat katram sportistam nepieciešams tas līdzcilvēks, kas mudinās nepadoties, darīt lietas līdz galam arī tad, ja sen jau būs padevies un nevēlēsies vairs cīnīties. Ļoti liels spēks ir atbalstītājos, kas iedrošina, motivē, pasaka kādu skarbu vārdu, tas tik ļoti palīdz cīnīties līdz galam, jo viņi zina, ka tu mīli sporta veidu ar ko nodarbojies. Protams, ir cilvēki, kuri padodas pie pirmajām grūtībām, līdz ar to viņi vairs nerasnēgs savus sākumā izvirzītos mērķus.

Arī es sportoju, spēlēju florbolu un varu teikt, ka tas tiešām nav viegli. Sākums bija ļoti grūts, dažkārt fiziski nepietika spēka, gribējās padoties, taču es to nedarīju, jo tiecos pēc sava mērķa, kas ir spēlēšana augstākajā florbola līgā, varbūt tas kādu dienu izdosies, bet līdz tam ir tikai jāstrādā ar sevi. Pēc pirmās spēles es sapratu, ka arī man ir emocionāli grūti, ir bijuši zaudējumi, trenera dusmas, izdarīta slikta piespēle uz laukuma, bet katru reizi tas mani mudina mācīties no savām kļūdām un turpināt cīnīties līdz galam. Vislielāko – paldies, varu par to teikt saviem vecākiem, jo viņi mani atbalsta un trenerim par izturību mūs trenēt un palīdzēt tiekties uz mērķiem.

Iedrošinu visus cīnīties līdz galam un nepadoties pie pirmajām grūtībām!

(Keita Strautniece – 18 gadi, 12.klase, Zemgales vidusskola, Tukuma novads)